

15 Nov. 1917.

No. 22.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Te dien dage zal het werk des Vaders beginnen, wanneer dit evangelie onder het overblijfsel van dit volk gepredikt zal worden. Voorwaar, zeg ik u: Te dien dage zal het werk des Vaders onder al de verstrooiden mijns volks beginnen: ja, onder de stammen welke verloren zijn, welke de Vader uit Jeruzalem geleid heeft. 3 Nephi 21: 26.

HET ONDERHOUDEN VAN DE EVANGELIEWETTEN BRENGT VRIJHEID.

Predikatie, gehouden in de Salt Lake Assembly Hall,
op Zondag 8 Juli 1917,
door
President Joseph F. Smith.

Er is een gezegde in de Schriften, welke aan ons gegeven zijn als het woord van God, 't welk luidt: „Ik zeg tot u zijt één, want indien gij niet één zijt, zijt gij de mijnen niet.“ Toen ik dezen morgen de vergadering overzag, onderwijl de autoriteiten der Kerk werden voorgesteld, zoowel de algemeene als de plaatselijke, dacht ik aan de eenstemmigheid, welke zich in deze vergadering openbaarde. Ik gevoelde waarlijk dat die vermaning van den Heer en Meester verwezenlijkt was in eene hooge mate, dezen morgen, in de eenheid der stemmen, uitgebracht op verschillende quorums van het priesterschap en de autoriteiten, welke gekozen zijn en terzijde gezet om te leiden en te besturen in de zaken van den Ensign-ring van Zion. In betrekking tot deze gedachte, is het voor mij niet ongepast op te merken, dat elk persoonlijk lid der Kerk, dezen morgen hier vergaderd, een vrijen man of vrije vrouw is, in den hoogsten graad de bevoegheden en eigenschappen van een vrij mensch bezittende, onafhankelijk van iedere andere man of vrouw, hier tegenwoordig, wat persoonlijke daad of keus aangaat. De eenstemmigheid, welke gebleken is van de zijde van de vergaderden, een feit zijnde, met betrekking tot de besluiten, welke genomen zijn, rechtvaardigen de bewering, door mij gemaakt, dat de leden dezer vergadering zekerlijk in harmonie zijn met den wil van den Vader. Zij zijn één, zij zien van oog tot oog; hun sympathie is met elkander en met de zaak, welke zij vertegenwoordigen. Hunne

harten zijn in het werk, waaraan zij verbonden zijn en dat om reden hunne keuze, omdat zij ten volle alle dingen hebben overwogen, in verband met hunne standplaats in de Kerk en met betrekking tot de richting, welke zij nu volgen; zij hebben, vrijwillig, zonder dwang, zonder beteugeling, zonder weerhouding, of het moest zijn van hun eigen geweten, getoond dat zij zien van oog tot oog, dat zij één zijn en daarom door den Meester erkend worden als de Zijnen en als aan Hem behoorende. Ik geloof dat er geen vrijer, meer onafhankelijk of meer intelligent volk te vinden is in de gansche wereld, dat meer vrij is in het kiezen van eene te volgen richting in het werk dat zij vervullen en in ieder ding, dat daarmede verband houdt, dan de Heiligen der Laatste Dagen. Nu, ik maakte deze opmerking dezen morgen, en voor een oogenblik wil ik bijzondere nadruk op deze gedachte leggen, vanwege het feit, dat zoo algemeen door de wereld geloofd wordt dat de Heiligen der Laatste Dagen gedwongen worden door hen die over hen presideeren; dat de autoriteiten der Kerk tiranniek zijn; dat zij de wetten en geboden voorschrijven die het volk gehoorzamen, omdat zij bang zijn om anders te handelen.

Nimmer is er eene meer valsche, meer onrechtvaardige, of eene meer van onkunde getuigende beschuldiging gedaan tegen de Heiligen der Laatste Dagen, dan deze, welke zoo algemeen geloofd en aangenomen is door de wereld. Er is niet één lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de gansche wereld, een goed lid zijnde, die dit niet is, omreden zijn onafhankelijk karakter, zijn intelligentie, wijsheid en bekwaamheid om te oordeelen tusschen recht en onrecht, en tusschen goed en kwaad. Er is niet één lid in de Kerk van Jezus Christus, waar dan ook, die een goed leven leidt, die zijn hand niet verheft tegen het kwaad, het verkeerde, tegen zonde en overtreding van de wetten Gods, tegen onrechtvaardigheid en ondeugd van elke soort, met zooveel vrijheid en onafhankelijkheid en zoo een vast besluit als eenig ander man of vrouw in de wereld. Ik ben dankbaar om op dit oogenblik het voorrecht te hebben, uitdrukking te geven aan mijn vast geloof en mijne kennis van het ware karakter van de Heiligen der Laatste Dagen in de geheele wereld. En, wanneer ik zeg Heiligen der Laatste Dagen, dan meen ik leden van de Kerk van Jezus Christus door God opgericht, door tusschenkomst van den Profeet Joseph Smith, welke door God gekozen, verordineerd, bevoegd gemaakt en geautoriseerd was om de fondamenten van de Kerk van Jezus Christus te leggen, welke nimmer meer verwoest, noch aan een ander volk overgelaten zou worden, nimmer zou ophouden te bestaan maar voort zou gaan, totdat de doeleinden van God vervuld en voleindigd zouden zijn voor de zaligheid van de kinderen der menschen en voor de verlossing der levenden, en van de dooden, die gestorven zijn, zonder kennis van het plan van leven en zaligheid. Dit vastgesteld hebbende, wil ik de resultaten

van mijne ondervindingen geven, met betrekking tot zulke menschen als die welke de fondamenten der Kerk van Jezus Christus legden, vanaf den Profeet Joseph Smith tot op dit oogenblik. Als kind kende ik den Profeet Joseph Smith. Als een kind luisterde ik naar hem, predikende het Evangelie, dat God aan zijne zorg had toevertrouwd. Als kind was ik familiair in zijn tehuis, in zijn huisgezin, juist zooals ik onder mijn eigen vaders dak was. Ik heb de getuigenis van den geest behouden, waarmede ik als kind doordrongen was en welke ik ontving van mijne heilige moeder, het vaste geloof, dat Joseph Smith een profeet was; dat hij geïnspireerd was, zooals geen ander man in zijn geslacht geïnspireerd was, noch in eeuwen daarvoor; dat hij door God gekozen was om de fondamenten van Gods Koninkrijk te leggen, zoowel als van Zijne Kerk; dat hij door de macht van God bekwaamd was om het verslag van de aloude bewoners van dit halfrond voort te brengen, de leerstelling van Jezus Christus te hernieuwen en te openbaren, niet alleen zooals Hij het leerde in het midden der Joden in Judea, maar eveneens zooals Hij het leerde en zooals het in grootere eenvoud en duidelijkheid beschreven is op dit halfrond, onder de afstammelingen van Lehi. Als kind maakte de gedachte diepen indruk op mij — en vast was het geloof in mijn ziel — dat de openbaringen, welke aan en door den Profeet Joseph gegeven waren en welke vervat zijn in dit boek, het Boek der Leer en Verbonden, de woorden van God waren, evenals de woorden van de oude discipelen, toen zij getuigden van den Vader en den Zoon. Deze indruk, in mijne kindsheid verkregen, heeft mij gevolgd door al de wisselvalligheden van meer dan zestig jaren van werkelijke en practische ondervinding in het zendingsveld, door de natiën der wereld, en tehuis in het midden van gezaghebbende dienstknechten van God, welke handelen in den naam van den Vader en den Zoon, om het werk voort te planten, op te bouwen en vooruit te helpen, hetwelk was ingewijd door tuschenkomst van den knaap Joseph Smith.

Toen ik opstond, verwachtte ik niet in 't bijzonder te verblijven bij dit onderwerp; maar ik hoop oprecht, dat ik eenige oogenblikken verder geleid mag worden ten opzichte van deze dingen, welke ik van grooter belangrijkheid acht voor het menschedom, dan elk ander ding, bij hen bekend; want ik geloof dat in deze feiten de beginselen van leven tot leven, en van dood tot dood zijn inbegrepen. Ik geloof dat het licht gegeven is aan de kinderen der menschen, en de verdoemenis der wereld zal zijn, als deze over haar zal komen, omdat zij het licht niet geloofde; zij ontvingen het licht niet; zij verkozen niet in het licht te wandelen, maar kozen duisternis en kwaad liever dan het licht, omdat hunne daden meerendeels slecht zijn. Er is eene andere gebeurtenis in de schriften, waaraan ik denk en welke ik wil aanhalen. Bij zekere gelegenheid, toen de Zoon van God de Joden

en Zijne discipelen onderwees, waren er sommigen die zich ergerden aan hetgeen Hij zeide, en dit verwierpen. Maar tot hen, die in Hem geloofden, zeide Hij: „Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne discipelen, en zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken”. Ik geloof dat de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor een groot gedeelte — misschien niet zoo volmaakt als het zoude moeten zijn — hebben getracht deze vermaning van den Zaligmaker in practijk te brengen. Wij hebben gepoogd in Zijn woord te verblijven, en het is niet te veel gezegd als ik beweer dat het resultaat daarvan ons in staat stelde de waarheid te verstaan, en dat daarbij die waarheid ons de vrijmoedigheid en de vrijheid heeft gegeven, waarin wij ons verheugen, d. w. z. grooter vrijmoedigheid en grooter vrijheid om God te dienen volgens de ingeving van ons eigen geweten, tegen het vooroordeel der wereld en den haat van onze vijanden, zooals door geen ander volk in de wereld in de beoefening van godsdienst en geloof verkregen is geworden. Ik geloof dat de Heiligen der Laatste Dagen, door gehoorzaamheid aan het woord des Heeren, geleerd hebben dat hunne leerstelling uit God en niet uit menschen is. Ik geloof dat door gehoorzaamheid aan deze vermaning van den Zoon van God, dit volk, hetwelk ik toespreek, en onze broeders en zusters en medeleden van de Kerk in de gansche wereld, het meest vrije volk op aarde zijn. Ik geloof dat wij beter kunnen oordeelen tusschen waarheid en dwaling, recht en onrecht, goed en kwaad, dan een van onze vijanden of zij die ons bestrijden, in staat zijn te doen.

In mijn kindsheid was ik eveneens geleerd te gelooven in de goddelijkheid van de zending van Jezus Christus. Ik werd door mijne moeder — inderdaad eene Heilige — onderwezen, dat Hij de Zoon van God was; dat Hij inderdaad de Eeniggeborene van God was in het vleesch, en dat daarom niemand anders dan God de Eeuwige Vader Zijn Vader en de voortbrenger van Zijn bestaan in de wereld was. Ik leerde het van mijn vader, van den Profet Joseph Smith, door mijne moeder, welke het Evangelie omhelsde omdat zij de getuigenis van Joseph Smith geloofde, en ook omdat zij in de eerlijkheid, rechtschapenheid en waarheidliefde van haar echtgenoot geloofde; en al mijne jongensdagen, al mijne levensjaren heb ik vastgehouden aan dit geloof; inderdaad heb ik nimmer, zelfs niet in mijn kindsheid, ernstige twijfel in mijn gemoed gehad; en toen ik nog niet volmaakt de dingen, welke betrekking hebben op de goddelijkheid van de zending van den Zoon van God, kon begrijpen, aanvaardde ik ze als waar te zijn, in den zin dat zij enkel waar konden zijn; want in geene andere dan de letterlijke beteekenis, zooals het is beschreven in de geschriften der goddelijke waarheid en in de getuigenis van de profeten, kan het waar zijn dat Jezus

Christus de Zoon van God is. Ik geloof het. Ik heb het geloofd mijn gansche leven; maar aan den Profeet Joseph Smith ben ik de vaste en onveranderlijke bevestiging van dat geloof verschuldigd, totdat ik in mijn ziel eene wetenschap van de waarheid ontvangen heb; en in zooverre ik in het woord des Heeren verbleven ben, geloof ik geleid te zijn geweest om de waarheid te kennen. Ik geloof dat ik die vrijheid bezit, welke ontstaat door de kennis der waarheid, welke alle menschen rechtvaardigheid, deugd, eerlijkheid, geloof, liefde, vergeving, genade, lankmoedigheid, geduld en toewijding tot het goede leert, en onthouding van het kwade. „De waarheid zal u vrijmaken”. Vrij, waarvan? Van dwaling, vrij van twijfel en onzekerheid, vrij van ongelooft, vrij van de machten der duisternis, vrij van de mogelijkheid om beproefd te worden boven uwe krachten, maar om dwaling te weerstaan en zelfs de schijn van zonden te vermijden. Deze waarheid maakt een mensch eene Heilige der Laatste Dagen. Deze kennis der waarheid maakt u vrij om God te dienen en lief te hebben met geheel uw hart, verstand en sterkte, en uwen naaste zoodanig lief te hebben, als gij maar eenigszins u zelve kunt doen. De waarheid, welke ik ontving, leert mij dat Joseph Smith een profeet van God was, leert mij te aanvaarden zonder uitvluchten, het volle en vrije van die waarheid, dat de Almachtige God, de Vader van Jezus Christus, de Vader van onze geesten, de Schepper van hemel en aarde, zich verwaardigde om tot deze moeder aarde af te dalen, in persoon, in gezelschap van Zijn geliefden Zoon, en zichzelf aan Joseph Smith te vertoonen. Ik geloof het. De waarheid doet mij gevoelen dat dit waar is. Het kan geen dwaling zijn, want de Almachtige Heere God kon nimmer een gebouw hebben opgetrokken, zooals Hij heeft gebouwd op de getuigenis van den Profeet Joseph Smith, indien het berustte op dwaling en onwaarheid. Dit volk zou nimmer te zamen gebleven zijn, nimmer vereenigd kunnen zijn, nimmer gezien hebben van oog tot oog, nimmer één geweest kunnen zijn, zoodanig dat het door den Heer erkend zou worden als de Zijnen, als wij op dwaling gebouwd hadden. Als onze fondeering was gelegd op onwaarheid en onrechtvaardigheid, hadden wij geen bestaan; het zou verdwenen zijn als een geestverschijning; het zou verdwenen zijn voor het gezicht der menschen, zooals zoovelen der menschelijke ontwerpen, welke voor een korten tijd gekoesterd, als eene nachtelijke droom voorbijgingen, onverwezenlijkt. Maar de Heer is de bodem van dit werk, Joseph Smith was niet het fundament er van. Hij was niet verantwoordelijk, in zooverre hij gehoorzaam was aan den wil van den Vader. God is verantwoordelijk voor dit werk. De Almachtige God heeft de beloften aangaande dit werk gemaakt, niet Joseph Smith, noch Hyrum Smith. Geen ander man heeft de ware beloften gemaakt met betrekking tot de toekomst van Zion en de opbouw van het

Koninkrijk van God op aarde, tenzij God hem geïnspireerd heeft om het te doen. Nimmer heeft een mensch uit zichzelf zoo iets kunnen doen. De Heer is het fundament, de Heer is het toppunt, al de wegen van dit werk zijn des Heeren, en elk onderdeelje er van is onder Zijne hoede en wordt bewogen door Zijne wonderlijke macht en door de inspiratie van Zijnen Heiligen Geest. Dat is mijne getuigenis tot u. Ik geloof in de goddelijkheid van Jezus Christus omdat ik, meer dan ooit, de werkelijke wetenschap bezit dat Jezus de Christus is, de Zoon van den levenden God, door de getuigenis van Joseph Smith, — welke vervat is in zijn boek, de Leer en Verbonden — dat hij Hem zag, dat hij Hem hoorde, dat hij instructies van Hem ontving, dat hij deze instructies gehoorzaamde en dat hij heden voor de wereld staat als de laatste groote, werkelijke, getuige van de goddelijkheid van Christus' zending en Zijne macht om den mensch te verlossen van den tijdelijken zoowel als van den tweeden dood, welke zal volgen op 's menschen eigen zonden, door ongehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus. Dank God voor Joseph Smith. Ik geloof in hem en in zijne zending, hebbende deze groote waarheid en het verhaal ervan aanvaard.

De grootste gebeurtenis, welke ooit plaats vond sedert de opstanding van den Zoon van God uit het graf en na Zijn hemelvaart, was de verschijning van den Vader en den Zoon aan den knaap Joseph Smith, om den weg te bereiden voor het leggen van de fondamente van Zijn Koninkrijk; geen koninkrijk van menschen, maar een dat nimmermeer zou ophouden te bestaan of omvergeworpen zou worden. Deze waarheid aangenomen hebbende, vind ik het gemakkelijk om iedere andere waarheid te aanvaarden, die hij aankondigde en verklaarde gedurende zijn 14 jarige zending in de wereld. Nimmer leerde hij een leerstelling, die onwaar was. Nimmer bracht hij een leerstelling in toepassing, wanneer het hem niet geboden was. Nooit verdedigde hij dwaling. Hij was niet bedrogen. Hij zag, hij hoorde, hij deed wat hem was geboden te doen en daarom, God is verantwoordelijk voor het werk, volbracht door Joseph Smith, en niet de laatstgenoemde. De Heer is er voor verantwoordelijk, maar geen mensch.

Ik ben gelukkig om aan mijne hoorders te kunnen mededeelen, dat ik bekend was met de opvolgers van Joseph Smith. Dit spoot mij eenigzins aan tot spreken. Dat wil zeggen, met hen reisde ik door de wildernissen, aan de zijde van mijn span ossen, volgde ik President Brigham Young en zijne metgezellen naar deze barre gewesten, woest als zij waren toen wij voor het eerst in deze vallei aankwamen. Ik geloofde toen in hem, maar nu ken ik hem. Ik geloofde in zijn metgezellen en nu ken ik hen, want ik leefde, sliep en reisde met hen; ik hoorde hen prediken, leeren en vermanen, en ik zag hunne wijsheid, welke niet de wijsheid van menschen was, maar

de wijsheid van den Almachtigen God. Toen President Young zijn voet zette op dezen woesten grond deed hij dit, niettegenstaande overredingskracht, gebeden en verzoeken van sommige Heiligen der Laatste Dagen, welke voort wilden trekken, om op de kust van Californië te landen, dat schoone, rijke land, half-tropisch, overvloeiende van hulpbronnen, welke door geen ander inlandsch gewest bezeten worden, den kolonist van dien tijd uitnoodigende zich daar neder te zetten, en juist zulke kolonisten als President Brigham Young daar had kunnen brengen, eerlijke menschen, menschen welke standvastig waren in hun geloof, welke vertrouwd waren met de kennis der waarheid en rechtvaardigheid en in de getuigenis van Jezus Christus, welke de geest der profetie is, en in de getuigenis van Joseph Smith, welke een bevestiging was van den geest van Christus en Zijne zending. Dit volk beraadslaagde met President Young. „Kom met ons,” zeiden zij, „en ga naar de kust. Ga waar de rozen het gansche jaar bloeien, waar de bloemen de lucht vervullen met hare welriekende geuren van Mei tot Mei; waar schoonheid regeert, waar de elementen der weelde te vinden zijn, die wachtende zijn om ontgonnen te worden. Ga met ons.” „Neen”, zeide President Young, „wij willen hier blijven en de woestijn bloeiende maken als een roos. Wij willen de schriften vervullen door hier te blijven.” Ik heb het antwoord gehoord, wat hij gaf aan een der Battallon-jongens, welke van Californië terugkwam met eene kleine bokslederen zak, die gouderts bevatte, welke hij voor het gelaat van President Young heen en weder schudde, zeggende: „Zie, wat wij zouden hebben kunnen verkrijgen, indien wij naa Californië gegaan waren. Het land is vol goud.” Maar President Young, met zijnen vinger wijzende (ik was daar en zag en hoorde het) zeide: „Broeder. . . ., gij kunt naar Californië gaan, als gij het wenscht. Zij die daar heen willen, kunnen gaan, maar wij zullen hier blijven. En ik wensch u te zeggen, dat zij die hier blijven en goeden raad willen aannemen, in enkele jaren rijker zullen zijn, dan elk uwer, die naar Californië gaat, tienmaal zoo rijk.”

(Bisschop George Romney: „Dat is waar, ik ken den man.”)

Wat wist President Young omtrent Utah in die dagen? We wisten zelfs niet of er één stukje kolen in het land te vinden was. Ik zelf doorleefde de eerste herfst en winter na onze komst in deze vallei, halende hout uit de ravijnen van Mill Creek en Parley; en gedurende dien tijd haalde ik veertig wagenladingen hout met mijne ossen uit die ravijnen. Bij iedere vracht, welke ik hakte en wegbracht, verminderde de voorraad brandhout voor de toekomst, en ik zeide in mijzelf: „Wat zullen wij doen als al het hout op is? Hoe zullen we hier leven, als we geen brandstof meer kunnen krijgen, want het zal spoedig op zijn.” Ik zette deze bezigheid voort, dat drie dagen reizen met mijn wagen en ossen vereischte, om een lading hout voor den

winter te verkrijgen; en wat moesten we toen doen? Toch zeide President Young: „Dit is de plaats.” Welnu, ons oordeel en ons geloof zoude door deze beslissing van den President op een harden proef gesteld zijn, indien wij geen onvoorwaardelijk vertrouwen in hem gesteld hadden. Indien wij niet geweten hadden dat hij het kanaal was, waardoor God sprak, dat hij de werkelijke en wettige opvolger van den Profeet Joseph Smith was in het presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zouden wij aan zijn wijsheid getwijfeld kunnen hebben en in ons geloof aan zijne beloften en woorden gewankeld kunnen hebben; maar neen, we geloofden in hem en wij bleven. En wat mij aangaat, ik ben hier nog; en ik stel mij voor hier te blijven, zoolang als de Heer wenscht, dat ik hier blijf. En wat waren de gevolgen? Onze goede vrienden uit het Oosten waren vroeger gewoon tot ons te komen om ons verwijten te doen. Zij zeiden: „Het is de vervulling van de vloek van God, welke op u rust. Gij zijt verdreven uit de vruchtbare dreven van Illinois en Missouri, naar een woestijn, een zout land.” Ik antwoordde: „Ja, we hebben zout genoeg hier voor de gansche wereld; dankt God en binnenkort zal het nuttig gebruikt worden.” Welnu, eer het hout uit de bergen geheel op was, ontdekten wij hier kolen in Summit county, en daarna begonnen wij ook kolen te ontdekken hier langs de bergen, en wij hielden niet op voor wij wisten, dat wij kolen genoeg in Utah hadden om de gansche wereld honderd jaar lang van brandstof te voorzien, indien men wenschte te komen om ze te verkrijgen. Wij hebben het hier dichtbij tot zelfs elke hoeveelheid: en in Californië hebben zij geen kolen, men komt hier om ze te verkrijgen.

We hebben ontdekt dat dit land werkelijk het land is der goudmijnen; dat hier zilver, zoowel als goud in grooten overvloed aanwezig was. We hebben nu ontdekt dat sommige van onze bergen hoofdzakelijk uit koper bestaan, en de menschen koper uit de bergen houwen bij millioenen tonnen en het door middel van den handel in gangbare munt omzetten; en dank den Heer dat wij niet naar Liverpool behoeven te gaan om zout voor het maken van boter. Wij hebben het dichtbij en wel zoo goed en zuiver, als wij het van Engeland of eenige andere plaats der wereld zouden kunnen verkrijgen; en dit zoute land heeft bewezen eene vreugde, eene vertroosting en een zegen te zijn, alle beschrijving te boven gaande.

(Wordt Vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

IETS OVER HET BOEK VAN MORMON.

In de Theologische klas van de Zondagschool, waarvan schrijver dezes de eer heeft leeraar te zijn, hebben wij een tijdlang het Boek van Mormon tot onderwerp gehad. Met onze besprekingen van de verschillende boeken en hoofdstukken waren wij gevorderd tot de „Woorden van Mormon”, het eerste boek na het Boek van Omni.

Bij de behandeling van dit boek, hetwelk slechts één hoofdstuk groot is, kwamen wij tot de ontdekking dat hier op eens een tijdvak van omstreeks 600 jaren werd overgeslagen, en het vervolg van de geschiedenis rugwaarts werd behandeld.

Opdat wij ons een goed begrip zouden vormen van de verschillende personen in het Boek van Mormon behandeld, alsmede een goed begrip van de onderscheiden platen waarvan oorspronkelijk het boek door Joseph Smith vertaald is geworden, achtte ik, als leider, het noodig eenige uitweiding te geven van de verschillende aangelegenheden die verband houden met de onderscheiden soorten van platen die de oorspronkelijke grondstof waren van het Boek der Westersche beschaving.

Ik achtte het daarvoor gewenscht op verschillende achtereenvolgende Zondagmorgens met de Theologische klas de twee hoofdstukken te lezen uit de „Artikelen des Geloofs”, geschreven door Apostel James E. Talmage, die op het Boek van Mormon betrekking hebben. In heldere en duidelijke stijl en taal wordt in deze twee hoofdstukken zooveel wetenswaardigs uiteengezet dat het zonder twijfel ook zijn nut zal hebben in een serie artikelen, in ons tijdschrift, eveneens deze dingen uiteen te zetten.

In Lezing XIV begint de bekwame schrijver te vertellen wat het Boek van Mormon is, en welke oorsprong er aan ten grondslag ligt. In de eerste paragraaf wordt gezegd dat de aanspraken die voor het Boek van Mormon worden gemaakt, het plechtig verklaren een goddelijk geïnspireerd verslag te zijn, en dat het gemaakt is door de profeten en de volkeren die het Amerikaansche vasteland bewoonden, eeuwen vóór, en onmiddellijk na den tijd van Christus. Wij vestigen hier de aandacht op het feit dat het Boek van Mormon niet alleen een verslag is van hetgeen profeten hebben gezegd en geschreven, maar dat ook, evenals hier is aangehaald, de volkeren ertoe hebben bijgedragen. Juist zoo als het is met den Bijbel, is het ook met het Boek

van Mormon. Niet enkel zijn het godsspraken die in vroegere eeuwen zijn opgeteekend, maar ook geschiedenis, en juist als wij dat kunnen met den Bijbel, kunnen wij ook den inhoud van het Boek van Mormon verdeelen in geschiedkundige- en leerstellige waarheden.

De juiste bedoeling hiervan zien wij nog beter verduidelijkt in Omni 1:2, alwaar wij lezen als volgt: „Ik wenschte daarom dat gij zoudt weten dat ik in mijne dagen veel met het zwaard gevochten heb om mijn volk te bewaren, opdat het niet in de handen der Lamanieten zoude vallen. Maar ziet, van mijzelfen ben ik een goddeloos man en heb de bevelen en de geboden des Heeren niet bewaard zooals ik had moeten doen.” Omni, zoo blijkt hier, was in geenen deele een profeet, maar iemand die zijn leven lang met het zwaard had gevochten. Zulke voorbeelden zijn er meer in het Boek van Mormon, evenals wij ook in den Bijbel lezen van mannen als Jesta, Gideon en Simson, die wel uitmunten door persoonlijke dapperheid, waar het op krijg voeren aankwam, maar van wier godsdienstzin niet veel loffelijks te boekstaven viel.

De oorspronkelijke platen van het Boek van Mormon waren Joseph Smith overhandigd door Moroni, die bij het zich voor de eerste maal openbaren wel zijn naam te kennen gaf, maar pas bij latere openbaringen zich deed kennen als de laatste van een lange lijn van profeten die allen hadden medegewerkt aan de voortkoming van het Boek van Mormon.

Een engel-bezoeker verklaarde aan Joseph Smith het bestaan van het verslag dat gegraveerd was op platen van goud, en dat verborgen was in een heuvel nabij de plaats waar Joseph Smith woonde. Eén gedeelte van het oude volk noemde dien heuvel Cumorah, en een ander gedeelte noemde hem Rama. Onzen lezers zij verklaard dat die heuvel thans niet meer dien naam draagt, maar dat dit namen zijn uit de voorgeschiedenis, waarvan het belangrijkste gedeelte ons eerst in latere tijden door openbaring is geworden. De heuvel die echter thans nog wel bestaat, is gelegen nabij Palmyra, in de provincie Wayne, Staat New-York. Nadat de toekomstige profeet, in een visioen, gezien had de juiste plaats waar de platen verborgen lagen, was het gemakkelijk voor hem die plaats te vinden, waaruit wij kunnen leeren dat de goddelijke openbaringen, aan hem gegeven, duidelijk en klaar hebben moeten zijn. Op de aangewezen plek vond Joseph Smith een grooten steen, en onder dien steen een tweeden, die het deksel vormde van een doos, waarvan eveneens de vier zijkanten en de bodem van steen waren. Door middel van een soort cement waren de kanten van den bodem aan elkaar gehecht, opdat voorkomen zou worden dat vocht zich ging verzamelen ter plaatse waar de heilige dingen, die hier eeuwen moesten rusten, werden bewaard. Uit dit alles blijkt de goddelijke voorzorg die middelen wist te vinden om het verslag,

onder Zijne hoede en voorzienigheid samengesteld, zoodanig te beschermen dat latere geslachten in staat mochten zijn een heilzaam voordeel er van te trekken.

Door middel van een hefboom werd de deksel van den steenen doos opgelicht, waarna hij onmiddelijk de heilige schatten zag liggen. Niet alleen de gouden platen, de inhoud waarvan hij aangewezen was om te vertalen, maar ook was daar aanwezig de Urim en Thummim, het vinden waarvan hem eveneens door den engel was voorzegd.

Een enkele verklaring van de Urim en Thummim is hier allicht niet van onpas. De goddelijke openbaring, hier door Moroni gegeven, vertelt ons dat het bezit en het gebruik ervan de menschen tot „zieners” of „profeten” maakte, terwijl Joseph Smith ons het voorwerp omschrijft als bestaande uit twee steenen die in een zilveren boog waren gezet. Ook de Bijbel spreekt van de Urim en Thummim, ofschoon ons daar niet de verklaring wordt gegeven welk bijzonder gebruik de Zieners in Israël er van maakten. Wij vinden op vijf plaatsen in den Bijbel gewag gemaakt van de Urim en Thummim. In Exodus 28:30 lezen wij als volgt: „Gij zult ook in den borstlap des gerichtts de Urim en de Thummim zetten, dat zij op het hart van Aäron zijn, als hij voor het aangezicht des Heeren ingaan zal; alzoo zal Aäron dat gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart dragen, voor het aangezicht des Heeren.” In Leviticus 8:8 staat ons beschreven dat Mozes Aäron den borstlap aandeed, en aan deze borstlap de Urim en Thummim vasthechte. In Deuteronomium 33:8 is wederom sprake van de Urim en Thummim, ofschoon de twee woorden hier in omgekeerde volgorde worden gevonden, in verband met de zegening door Mozes aan den stam van Levi gegeven.

Toen de hoofden der vaderen van Juda en Benjamin, en de priesteren en Levieten, benevens ieder die door den Geest van God verwekt werd, om met toestemming van den koning Kores, uit hunne gevangenschap in Babel, terug te keeren, en op te trekken om het huis des Heeren in Jeruzalem te herbouwen, was het Hattirsatha die tot hen zeide dat zij van de heilige dingen niet eten zouden vóór dat zich in hun midden een priester bevond met de Urim en Thummim. Nehemia 7:65 is eene herhaling van Ezra 2:63, waarin ons het voorgaande beschreven staat.

Wij herhalen dat weliswaar in den Bijbel ons niet wordt verteld welk gebruik de „zieners” van Israël maakten van de Urim en Thummim, ja zelfs wil het ons voorkomen dat, waar er sprake van is dat het instrument bevestigd werd aan den borstlap die de hoogepriesters droegen wanneer zij in hunne heilige functie werkzaam waren, — het door hen niet als een instrument voor vertaalwerk gebezigd kon worden. Wij dienen evenwel goed in oogenschouw te nemen dat er geen sprake is van „de” Urim en Thummim, of, met

andere woorden, niet van hetzelfde werktuig wat door de zieners van Israël werd gebruikt, maar God had deze Urim en Thummim „speciaal bereid voor de vertaling van het boek.“ (Art. des Gel. Lezing 14 : 2.) Het feit dat Joseph Smith ons het voorwerp omschrijft als te bestaan uit twee steenen die in een zilveren boog waren gezet, schenkt ons in elk geval de overtuiging dat zij in het onderhavige geval te dienen hadden als hulpmiddelen bij de vertaling van de heilige platen gevonden in den heuvel Cumorah.

Ofschoon Joseph onmiddelijk eene poging waagde den inhoud uit de blootgelegde steenen doos te verwijderen, werd hem zulks door den engel Moroni, die hem intusschen opnieuw verscheen, verboden. De engel zeide hem dat een zekeren tijd — vier jaren — verlopen moesten alvorens hij in het bezit kon worden gesteld van de heilige zaken.

Even als door de Heiligen der Laatste Dagen geen enkel ding wordt aanvaard zonder de zaak eerst aan een redelijke analyse te hebben onderworpen, zoo vragen wij ons ook in dit geval af waarom het Joseph Smith niet toegestaan was de platen enz. uit de doos te mogen nemen alvorens een zekeren tijd verlopen was nadat hij ze voor 't eerst had aanschouwd. En het antwoord ligt in dit geval voor de hand. In al de heilige verslagen van ouden tijd vinden wij geen enkel voorbeeld ervan dat de Heer een belangrijk werk aan een Zijner dienstknechten heeft toevertrouwd dan nadat Hij hen eerst een tijdlang had beproefd. Denk slechts aan mannen als Abraham, Mozes, David en meer anderen. Ieder hunner had, alvorens ze door den Heer rijp werden geacht voor het werk hen opgedragen, een tijd van voorbereiding te doorloopen, in welk tijdperk duidelijk uit moest komen dat de persoon in kwestie zich waardig wilde en kon betoonen voor het belangrijke werk hem opgedragen. Zoo was het ook hier. De Heer stelde niet onmiddelijk de schatten in handen van den knaap die in de toekomst voorbestemd was een profeet van beteekenis te worden, maar eerst diende zijne persoonlijkheid op de proef te worden gesteld.

In den tusschentijd die verlopen moest alvorens de inhoud der doos aan zijne handen werd toevertrouwd, werd van Joseph Smith verlangd dat hij elk jaar, op denzelfden datum, bij de plaats terug zou komen, alwaar hem dan telkens vernieuwde openbaringen en mededeelingen door den engel, als God afgezant, werden verstrekt. De onderwerpen die bij deze communicaties hoofdzakelijk werden behandeld, hadden betrekking op hetgeen de Heer op het punt stond te doen, alsmede hoe en op welke wijze Zijn koninkrijk bestaan zou in de laatste dagen.

Nadat dan eindelijk, op 22 September 1827, de platen aan de zorg van Joseph Smith waren toevertrouwd, bleek het al spoedig dat de

raadgevingen, hem door den engel Moroni verstrekt, om strikte zorg te dragen voor de schatten aan hem overgegeven, volstrekt niet ijdel waren geweest. Driemaal toch werd hij, op zijn korte tocht naar huis, aangevallen. Door goddelijke hulp evenwel werd hij telkenmale in staat gesteld zijne aanranders te weerstaan, en bereikte hij ten slotte veilig zijn tehuis met de platen en andere artikelen, zonder dat hem eenig persoonlijk leed was overkomen. De pogingen echter van zijne vijanden, door de geheimzinnige machten van den Satan verwekt, eindigden volstrekt niet met deze eerste aanvallen. Meedoogenloos werden alle machten des kwaads tegen hem ondernomen zoolang hij de platen in zijn bezit bleef houden.

Het nieuws dat hij een gouden verslag in zijn bezit had geraakte spoedig verbreid, en talloze pogingen werden ondernomen om de platen aan zijne handen te ontrukken. Zij werden echter bewaard, en langzaam, met vele hindernissen, als een gevolg van de vervolgingen der goddeloozen, alsmede door de omstandigheden van zijne eigene armoede, wat het voor hem noodzakelijk maakte om met zwaren handenarbeid in zijn levensonderhoud te voorzien, — vorderde de vertaling, totdat, in 1830, het Boek van Mormon voor het eerst voor de wereld publiek werd gemaakt.

Wat nu eigenlijk het Boek van Mormon is kan het beste worden opgehelderd door de titelbladzijde te lezen die het werk vooraf gaat. Betreffende die titelbladzijde zij het ons vergund de aandacht te vestigen op het feit dat deze bladzijde niet beschouwd behoort te worden als een zeker voorwoord, geschreven door Joseph Smith, in zijne kwaliteit als de vertaler van het boek. Deze titelbladzijde is eene vertaling, zoowel als al het andere, van de oorspronkelijke platen, en behoort dus tot het geheel. Bij de verzameling van platen was het graverwerk wat tot stof diende voor de gegevens daarin versirekt, de laatste bladzijde, of laatste plaat van het geheel. Vermoedelijk werd zij door Moroni die, zooals wij alreeds hebben gezegd, het aloude verslag in de aarde verborg, geschreven.

Ofschoon wel de meeste onzer lezers een Boek van Mormon in huis hebben, en deze titelbladzijde dus gemakkelijk kunnen lezen, laten wij haar hier toch, voor het gemak en ten gerieve van onze andere lezers, die geen lid zijn van ons Kerkgenootschap, volgen.

„Het Boek van Mormon: een verslag geschreven door de hand van Mormon, op platen genomen van de platen van Nephi. Dit is een uittreksel van een verslag van het volk van Nephi en van de Lamanieten, geschreven aan de Lamanieten, die een overblijfsel zijn van het huis Israëls; en eveneens aan de Joden en de Heidenen; geschreven op bevel, en door den geest der profetie en openbaring. Geschreven en verzegeld en tot den Heere verborgen, opdat het niet vernietigd zoude worden, om voort te komen en vertaald te worden

door de gave en macht Gods; verzegeld door de hand van Moroni en tot den Heere verborgen, om in Zijnen tijd door middel van de Heidenen voortgebracht en vertaald te worden door de gave Gods. Eveneens een uittreksel genomen uit het Boek van Ether, hetwelk een verslag is van het volk van Jared, dat verspreid was ten tijde dat de Heere de taal van het volk verwarde, toen zij eenen toren bouwden om tot den hemel te komen; welk verslag gegeven is om aan het overblijfsel van het huis Israëls te toonen, welke groote dingen de Heere voor hunne vaders gedaan heeft; en opdat zij de verbonden des Heeren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig verstooten zijn; en eveneens tot de overtuiging van Jood en Heiden, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die zich aan alle natiën openbaart. Indien er fouten zijn, het zijn fouten van menschen: veroordeel daarom niet de dingen Gods, opdat gij vlekkeloos moogt bevonden worden voor den rechterstoel van Christus.” (Wordt vervolgd.)

ZELFKENNIS.

„De tijden veranderen en wij veranderen met hen“ is een dikwijls aangehaald woord van iemand uit de oudheid. Inderdaad, wel zijn de tijden in den loop der eeuwen veel veranderd — de tijden d.w.z. de menschheid. Wanneer iemand van vóór een paar duizend jaar nog eens op aarde terugkeerde zou hij meenen op een andere planeet te zijn terecht gekomen. Niet zoozeer het uiterlijk van onze aarde, dat is vrijwel gelijk gebleven, maar de wereld der menschen zou nauwelijks te herkennen zijn. Wat zou hij zeggen van onze moderne steden, van onze industriele inrichtingen, van onze spoorwegen, zee- en luchtschepen, van alles, wat de mensch tot stand brengt, door het gebruik van stoom en electriciteit? Maar ook, hoeveel is niet anders geworden aan den mensch zelf? Zijn denkbeelden, opvattingen, voorstellingen in maatschappelijk en persoonlijk leven, welke verbazende wijzingen hebben deze ondergaan? Evenwel, te midden van alles wat voorbij gaat en verandert is daar een en ander, wat steeds gelijk blijft en niet mee doet in dezen algemeenen wedstrijd — daar zijn waarheden en inzichten, die de tijden trotseeren. Eén van die onveranderlijke waarheden is die, welke wij vernemen uit den mond van iemand eveneens uit de oudheid n.l. dat zelfkennis de grondslag moet zijn van alle wijsheid. „Ken u zelf“ stond geschreven aan den tempel van Delphi.

„Zelfkennis“, men zou zeggen, dat zij gemakkelijk is te verkrijgen, want met wien zijn wij beter bekend dan met ons zelf? Wij zijn immers altijd samen met onszelf? Niemand kent berer onze gedachten, onze wenschen, begeerten en bedoelingen dan wijzelf die kennen? Toch is niets minder waar dan dit.

Er zijn vele redenen, waarom de menschen zichzelf weinig kennen. Velen hebben het te druk om zich bezig te houden met wat daar leeft in eigen gemoed. Ze hebben het te druk met zaken, bezigheden, met hun geld en goed en genot om eens rustig in te keeren tot eigen binnenste. De wereld om hen heen neemt hen gansch en al in beslag. Zij laten zich leiden niet door eigen oordeel en eigen gevoel, maar door de meeningen en opvattingen van anderen. Echte „kuddedieren“, die loopen, waar anderen loopen, die blijven stil staan, waar anderen stil staan. Zij nemen de gewoonten van anderen over, spreken de woorden van anderen, oordeelen als anderen.

Daar is verder de „eigenliefde“, de dwaze, zelfzuchtige liefde tot zichzelf. Zooals onverstandige ouders dikwijls het kwaad niet zien, het niet willen zien van hun kind, zoo zijn zij blind voor eigen gebreken — weten voor elke dwaling, voor elk gebrek een verontschuldiging aan te voeren en zoeken overal elders dan bij zichzelf de schuld.

Waarvan komt dit? Dit komt van gebrek aan levensernst, zij gevoelen, zij begrijpen niet de hooge waarde van het leven — zij verstaan niet, dat de mensch een roeping heeft in zichzelf. Zij leggen het zwaartepunt van het leven buiten zich, in hun leven naar de wereld, hun positie, hun lust en hun gemak, en niet binnen in zich.

Is dit niet de reden, dat een mensch bij alle uiterlijke welstand, bij lichamelijke gezondheid en wereldsche voorspoed zich toch menigmaal zoo onvoldaan kan gevoelen, dat het leven hem onbeduidend en ledig voorkomt.

Als de mensch werkelijk eens wilde zien, durfde zien, hoe het binnen in hem gesteld was, hij zou er menigmaal van terug schrikken. Wees eens eerlijk, onbarmhartig eerlijk tegenover u zelf en ik ben er zeker van, dat gij van stonden aan uw leven zult verbeteren — minder hard zijn voor de gebreken van anderen, zachtmoediger, welwillender. Van veel schuld, die wij aan anderen geven, zullen wij erkennen, dat het eigen schuld is. Een wijs man zei eens: „Ik kan „niet gaan voorbij een gevangenis zonder een gevoel van beklemming, „omdat ik weet, dat van alle zonden, welke de menschen, die daar „binnen zijn, daar hebben gebracht, ook, althans in aanleg, in mijzelf „zijn en dat alleen gunstige omstandigheden hebben verhoed, dat ze „in mij tot ontwikkeling zijn gekomen“. Een andere zei: al het goede in mijn leven, komt vanmijzelf.

Laten wij wat minder zoeken naar en wat meer zwijgen van de gebreken van anderen en het wat ernstiger nemen met onszelf. Wij hebben dan waarlijk meer dan de handen vol.

Wie dat verstaan, voor hen zal het leven niet klein en onbeduidend zijn; het zal hun zijn een grootsche maar moeilijke taak. Levensheiliging, dat is het waartoe God ons roept. (Overgenomen.)

DE LICHTSTRAAL IN DEN KERKER.

Heradem, ziel, die nieuw ontwaakt!
 Heradem! 't Is of God u raakt
 Op 't staam'len der gebeden!
 Het ongeloof is leegte of nood,
 Maar zie! De leege wereld vlood
 Voor hooge heerlijkheden.

De dorst gelescht de nieuwe vlam
 Ontloken welk een duizling kwam
 Gevaren in mijn leden! —
 Heradem! 't Is uw Opperkracht!
 Gij waandet haar vergaan gij dacht
 Haar in den nacht vergleden.

Hef zangen aan! Uw Gods-bestaan
 Is nieuw door aller tijden waan,
 En 't lijden is doorleden.
 De tranen droog! En hoog het hoofd!
 De heerlijkheid is hém beloofd
 Die lééft — omlaag tevreden!

OVERLEDEN.

LANGEVOORT. — Op 22 October 1917 is, te Zwolle, overleden Zuster Maria C. H. Langevoort. Op 30 September 1847 te Hattem (Gelderland) geboren, was zij op 25 Juni 1909 gedoopt door Ouderling Chas. S. Hyde, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling J. H. Steeples.

INHOUD:

Het onderhouden van de Evangeliewetten brengt vrijheid blz. 337	Zelfkennis „ 350 De lichtstraal in den ker- ker „ 352 Overleden „ 352
Iets over het Boek van Mormon „ 345	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.